

18. ⁵³ Mr Ingrid Anderssons
Käffe
Stor-Bellings.

Där bodde en bonde på Sordavala gård;
han ägde tre döttrar och raske voro de.

Med all ära.

Den ene hon var dejelig, den andra hon var gram,
den tredje försvor sig att aldrig taga man.

På kom där en herre på jungfrufadrens gård
Han glimmade, han glittrade, han glimmade som en
sol.

Hans hömmar vor av silke, hans betsel var av guld,
hans hästar stod som lejon och stampade på muld.

Den gångar den jungfrun i kammaren in:
"Krist give, Krist give den herren vore min!"

Den tager han jungfrun i snövitans hand,
spetserade på vägen till vagnarna fram.

Den körde han den jungfrun över bäskar och
 så att hela jorden rannade och hällebergas

"Hör nu, min käre herre, släpp mig ur vagnen
 min rödaste guldkrona den vill jag giva dig

"Din rödaste guldkrona den passer jag ej på
 ty aldrig skön jungfrun ur vagnen stiga mig

"Hemma gråter fader, och hemma gråter mor,
 " " syster, också min lilla bror.

"Hemma få de gråta och gråta, om de vill,
 nu sitter du i vagnen och hör mig till

"Hör nu, min

min halv fadersrike det vill jag giva dig

"Så halvt fadersrike det ... o. s. v.

by aldrig skön jungfru på lyds gröna jord får
gå.

Så körde han den jungfrun över åker och äng,
på konow undra kvinnor, på konow undra män.

Så körde han den jungfrun över kyrkogården
han körde den jungfrun för allra sista gång
Med all ära.

